

hvad de kunne derfor. Med Anlæget af disse mange Fiskerihavne, som bleve omtalte under Finanslovens første Behandling, vil det jo imidlertid tage en temmelig lang Tid, og kunne vi saa begyndt at afhjælpe Savnet paa de værste Steder, komme vi jo til at vente med at faa Kravene fuldt ud gennemførte, jeg havde nær sagt, til bedre Tider. Naar vi nu skulle til at lovgive for Fiskeriet, er det jo noget, der kan gøres hurtigere end Gennemførelsen af de andre store Krav. Jeg finder derfor, at Behandlingen af det Forslag, som her foreligger, bør blive grundig og indgaaende, og jeg vilde rigtigst gerne gøre mit til og opfordrer Tinget til at gøre sit til, at det Forslag, som her foreligger, og som vel nok vil blive til Lov, om end i en noget forandret Skikkelse, ikke skal blive hemmende, indskrænkende og forbydende, men derimod hjælpende og løstende for vor Fiskerbefolkning. Seer jeg ikke rettere, end at den nugældende Lov af 5te April 1888 er noget hemmende og indskrænkende for vor Fiskerbefolkning. Naturligvis kan der være delte Meninger om denne Ting, men saaledes staar det for mig, efter det Kendskab jeg har til Sagen, og jeg er ogsaa overbevist om, at Flertallet af vore Fiskere, i alt Fald Flertallet af dem, jeg har talt med om Sagen, ja ikke alene Flertallet, men næsten alle dem, jeg har talt med baade i min Valgkreds og paa forskellige andre Steder, ere af samme Mening. Af Fiskerilovens Historie kan man lære adskilligt. Jeg har efter Egne gennemset de forskellige Behandlinger, der har været om denne Sag, og jeg skal derfor med den højærede Formands Tilladelse fremdrage adskillige Træk fra den Behandling, denne Sag har været Genstand for, før vi fik Loven af 5te April 1888. Det staar da saaledes med denne Sag, at, før vi fik den nugældende Lov af 5te April 1888, fandtes der med Undtagelse af nogle Bestemmelser fra Vindfjorden og enkelte Bestemmelser i danske Lov, som det ærede Medlem, der sidst talte, nævnte, ingen gældende Lovbestemmelser om det danske Saltvandsfiskeri. Det første almindelige Fiskerilovforslag fremsattes den 25de Februar 1868 af daværende Indenrigsminister Estrup i Landstinget, hvis nedsatte Udvalg anbefalede Sagens videre Behandling til en jagtyndig Kommission. Saavel Lovforslagets Motiver, som findes i Rigsdagstidenden for 1867—68 Tillæg A. Sp. 1957, som Udvalgets Betænkning, der findes i Tidenden for samme Aar, i Tillæg B. Sp. 1169, gik ud fra som noget givet, at den Rilbe til Velstand, som vore Have og ferske Vand frembød, med Hensyn til Fiskeriet, hidtil ikke var bleven benyttet i et Om-

fang, der stod i Forhold til deres Righoldighed, og Udvalget udtalte enstemmig den Formening, at man saavel med Hensyn til Fiskeriet som med Hensyn til Havfiskeriet i Almindelighed bør lade det forblive ved den fra Arilds Tid gældende Regel, at det bør staa aabent for alle Landets Underaatter. Ved Skrivelse af 31te Marts 1873 til Birkedommer Fiedler nedsatte Regeringen den bekendte Fiskerikommission, bestaaende af ham som Formand og 5 andre af ham foreslaaede Medlemmer. Denne Kommission kom i sin Betænkning, der ikke vides at være dateret, men som ifølge Fiedlers egen Meddelelse er forfattet af ham, ganske til den modsatte Anskuelse af den, som Regeringen og Landstingets Udvalg havde udtalt. Kommissionen hævdede tværtimod som sit Standpunkt, at det var saa langt fra, at Saltvandsfiskeriet frembød en Velstandskilde af større Righoldighed, end der blev udnyttet, at der meget mere var overhængende Fare for dens Udtømmelse. Den vorbende Fiskerilov burde derfor være „hemmende, forbydende og indskrænkende“ — en ganske mærkelig Bestemmelse, hvortil denne nedsatte Kommission var kommen — og det var derfor nødvendigt at faa en Forbudslov. Endvidere udtaler den at Beboerne i de vedkommende Kommuner burde have udelukkende Ret til Kystfiskeriet uden for samme, hvilken Bestemmelse Kommissionen betegnede som den allervigtigste ved hele Forslaget. Men det er ret interessant at se, at da Regeringen senere forelagde et Forslag til en Fiskerilov, nemlig i Samlingen 1875—76, fik Kommissionen en Frettesættelse — den findes i Motiverne til Lovforslaget af 1875—76. — en Frettesættelse som synes mig at være større, end den plejer at være i Motiverne til et Lovforslag. Regeringen fulgte ellers i øvrigt, kun med Undtagelse af det sidste her nævnte Punkt, den af Kommissionen anviste Vej og fremsatte i Landstinget i Samlingen 1875—76 et Forslag, som blev vedtaget af Landstinget i samme Samling uden væsentlige Ændringer og fremsat i næste Samling i 1876—77 i Folketinget. Den Gang naaede Tinget til at afgive en foreløbig Betænkning, som imidlertid først blev afgiven paa Samlingens sidste Dag. Næste Gang fremsattes Forslaget i Folketinget i Samlingen 1881—82, og et nedsat Udvalg afgav Betænkning, men naaede først at komme med denne den 20de Maj 1882, altsaa paa et saa sent Tidspunkt, at Sagen ikke kunde komme til yderligere Behandling. Imidlertid tog Regeringen meget Hensyn til den afgivne Betænkning, men det Lovforslag, der forelagdes i næste Samling 1882—83, henviste Tinget til et